
Než udeří stín

J.D. Robb

Jak se od doby, kdy se Roarke oženil s policistkou, stávalo často, vražda přerušila příjemnější činnosti. Na druhou stranu uznával, že žena, která ležela v kaluži vlastní krve pod obloukem ve Washington Square Parku, má ke stížnostem pádnější důvody.

On aspoň jako bývalý zločinec (byť ho nikdy neodsoudili) věděl, do čeho jde, když se zamiloval do policistky. Pochyboval, že žena v elegantním sportovním oblečení čekala, že jí během vlídného jarního večera někdo rozpáře břicho.

Spolu se svou policistkou přišli o poslední jednání zajímavé divadelní hry, ale tahle žena přišla o celý zbytek života.

A tak Roarke za vlhde květnové noci na jaře 2061 sledoval jiný druh představení.

Ústřední role pod ostrými reflektory dovezenými na místo činu sehrávaly jeho policistka a oběť. Společně vytvářely pochmurnou siluetu na tenké oponě, která měla chránit mrtvou před všetečnými zraky přihlížejších.

Strážníci postavili zátarasy, aby vymezili prostor divákům. Prodavači, milenci, lidé na procházce, turisté, pouliční hudebníci i pejskaři – ti všichni hltali scénu očima.

Roarke se držel stranou, zatímco hlavní vyšetřovatelka – poručík Eva Dallasová – plnila své povinnosti v příběhu pojednávajícím o morálce a smrtelnosti.

Skláněla se k tělu, štíhlá a energická žena v kožené bundě a kozačkách, s krátkými hnědými vlasy, které se leskly ve světle reflektorů, a s otevřenou terénní soupravou.

„Obětí je Galla Modestová, třiatřicet let, bydlištěm na Prince.“

„Galla Modestová,“ zopakoval Roarke.

Eva zvedla hlavu a přimhouřila poldovské oči odstínu whisky. „Ty ji znáš?“

„Ne. Trochu jejího bratra – Modestova vína a lihoviny. Ta žena bude jedním z dědiců – myslím, že z třetí generace. Mezinárodní rodinná společnost se základnou v Toskánsku.“

„Zajímavé. Je vdaná za Jorgeho Tweena, svatbu měli před šesti lety. Jedno dítě, čtyřletý syn.“ Eva vytáhla přístroj. „Čas smrti dvacet dva osmnáct. Příčina smrti, podle pozorování na místě činu, dvaceticentimetrový svislý řez na břiše.“

Nasadila si mikrobrýle a sklonila se k zejícímu otvoru ještě blíž. „Vypadá to na hlubokou bodnou ránu v dolní části břicha a následné trhnutí nožem nahoru. Příčinu smrti potvrdí pitva.“

Nepatrně změnila polohu. „Žádná viditelná obranná ani jiná zranění. Není tu kabelka, ale oběť je oblečená na běh nebo do fitka. Na krku má náhrdelník ze slušně velkých diamantů, na levé ruce diamantový prsten, náušnice taky vypadají jako diamantové – dvě v levém, jednu v pravém uchu. A sportovní náramkový počítač. Nic nenasvědčuje tomu, že by šlo o loupež.“

Eva rozeplula zip na kapse ženiny mikiny. „Videofon.“ Uložila ho do sáčku na důkazy a zalovila v kapsách běžeckých kalhot. „Průkaz totožnosti.“

Vstala, obešla tělo a podívala se do druhé kapsy. „Spouštěč poplachu. Očividně se nepoplašila včas.“

„Tady je naše Peabodyová,“ ozval se Roarke. „S McNabem.“

K zátarasům spěchala Evina kolegyně se svým přítelem, detektivem z oddělení elektronické detekce Ianem McNabem.

Jelikož Peabodyová měla pod růžovým kabátem šaty – se vzorem růžových tulipánů – a McNab si vzal svou verzi večírkového oblečení – růžové pytlovité kalhoty, vzdušné boty tak výrazně zeleného odstínu, že přímo zářily, a košili s přelévajícími se vlnami obou barev –, Roarke odhadl, že je telefonát o nalezené mrtvole zastihl někde ve společnosti.

Oba ukázali strážníkům odznaky a vstoupili do ohrazeného prostoru. Peabodyová, s červenými pruhy v tmavých vlasech upravených do svátečních loken, zamířila rovnou k Evě a tělu.

„Omlouvám se, Dallasová, byli jsme v klubu na East Side a cestou jsme se zdrželi.“

Eva přeletěla pohledem úbor Peabodyové včetně bot na jehlových podpatcích. „Na místo činu jako první dorazili strážníci Frist a Nadir. Promluvte

s nimi a začněte vyslyšet potenciální svědky.“ Ohlédla se. „Když už je tady i McNab, může zjistit, jak to tu vypadá s bezpečnostními kamerami.“

„Jdeme na to.“

„Nejdřív se zaizolujte a pomozte mi ji otočit. Oběť je Galla Modestová,“ začala Eva a shrnula Peabodyové hlavní body.

Na zádech oběti nenašla žádná další zranění, jen kapsičku na běžeckých kalhotách. „Elektronický klíč,“ řekla do záznamu. „Od Střediska pro tělesné a duševní zdraví,“ přečetla a uložila ho do sáčku.

Zaklapla terénní soupravu a vytáhla komunikátor, aby zavolala technikům a do márnice.

Když se otočila, Roarke jí podal kelímek s černou kávou.

„Kdes to sehnal?“

„Od jednoho podnikavého prodejce. Odhaduji, že chutí bude někde mezi poldovskou a pitelnou.“

Eva se napila a pokrčila rameny. „Jo, někde mezi. Díky. Měl bys jet domů. Musím si promluvit se svědky, s manželem a zajet do jejího fitka.“

„Nechal jsem ti sem poslat tvoje auto – a zajistil jsem si vlastní přepravu.“

Eva znovu usrkla jen tak tak pitelné kávy a podívala se na manžela.

Ten obličej, ach, ten obličej. Jeden ze životních zázraků, rozhodně pro ni. Hleděly na ni výrazně modré oči s řasami stejně hedvábnými jako černé vlasy, které dosahovaly téměř k ramenům. Ústa jako by vymodelovali andělé za dne, kdy se jim obzvlášť dařilo. Rysy se kombinovaly do celku, který připomínal něco mezi romantickým básníkem a náruživým andělem, jenž se schválně rozhodl připojit k těm padlým.

Připočítejme irskou melodičnost hlasu a výsledek je opravdu výjimečný.

„Vždycky se hodí mít tě u sebe.“

Dokonalá ústa zvlnil úsměv. „Všichni děláme, co můžeme. Zůstanu s tebou, dokud nedorazí můj odvoz.“ Roarke se nepřítomně rozhlédl po lidech za zátarasy. „McNab by se měl brzy vrátit se záběry bezpečnostních kamer, takže...“

Eva si všimla, že přimhouřil oči a tváří mu přeletěl stín.

„Co je?“ Okamžitě se otočila a podívala se stejným směrem. „Cos viděl?“

„Člověka, kterého jsem znával.“

Než Eva stačila znovu promluvit, Roarke rychle odešel.

„Sakra.“ Kývla na strážníka, ať zůstane u těla, a vykročila za manželem, ale vtom přispěchala Peabodyová.

„Máme pár svědků, kteří viděli, jak ta žena jde k zemi, a jednoho, který to sice neviděl, ale tvrdí, že sem přišla na schůzku s ním. Je zničený, takže si říkám, jestli s ním neměla nějaké techtle mechtle.“

„Začneme s ním,“ řekla Eva a hlavou se jí mihlo: *Co tím sakra Roarke myslel?*

Roarke zatím proplouval davem – uměl to svižně a výkonně. V dávné minulosti by se vynořil na druhé straně s kapsami plnými ukradených peněz.

Ačkoliv se pohyboval rychle a pozorně se rozhlížel, toho člověka už nespátřil.

Zatracený stín z minulosti, pomyslel si při pohledu na okolní tváře, jiskřící fontánu a neobsazené lavičky, *ukázal se mi schválně*.

Byl to výsměch. Něco jako vztyčený prostředníček, protože ten zatracený mizera schválně zůstal dost daleko, aby se snadno vytratil a znovu zmizel.

Dobrá, jestli si chce hrát, Roarke byl víc než ochotný pustit se do hry.

„Jsme daleko od dublinských uliček, hochu,“ zahučel a otočil se k návratu.

Jelikož se svědek, Marlon Stowe, celý třásl a po tvářích se mu koulely slzy, Eva ho odvedla k jedné lavičce.

Odhadovala, že je mu zhruba pětaticet a měří kolem sto sedmdesáti centimetrů; měl husté plavé vlasy, hnědé oči a koží bradku.

„Měl jste se tady setkat s paní Modestovou?“

„U fontány. Říkala, že se pokusí dorazit kolem čtvrt na jedenáct, nejpozději v půl.“

Měl na sobě černé kalhoty, tenký černý svetr a černé polobotky, takže Eva nepředpokládala, že spolu hodlali běhat.

„Proč jste se měli sejít?“

Přešel si dlaní po obličejí. Na palci svítila skvrna od modré barvy. „Měli jsme se rádi. Seznámili jsme se minulé léto. Galla si koupila jeden z mých obrazů. Vystavoval jsem je na chodníku a jí se líbil jeden, co jsem namaloval v Toskánsku. Ona – její rodina – pochází z Toskánska a ten obrázek jí prý připomněl domov. Několikrát za mnou zašla, i do galerie, a... zamilovali jsme se.“

„Udržoval jste tedy romantický, intimní vztah s paní Modestovou.“

„Zamilovali jsme se,“ zopakoval Stowe. „Někdy jsme se scházeli tady, jenom jsme seděli a povídali si. Někdy jsme šli do mého bytu. Víím, že byla vdaná, řekla mi to. Nikdy jsme si nelhali. Má malého syna. Chtěla manžela

opustit, jenže má malého syna. Uvažovala o tom, dokonce mluvila se svým právníkem. Ale...“

Zakryl si obličej rukama. „Když jsme se viděli naposledy, řekla mi, že náš vztah musí skončit. Oba jsme věděli... Od začátku jsme oba věděli, že to nevydrží. V první řadě musela myslet na syna. Pokusit se urovnat svoje manželství.“

„Ale na dnešní večer si s vámi domluvila schůzku.“

„Požádal jsem ji o to. Ne abychom byli spolu. Jen abychom se opravdu rozloučili. Chtěl jsem jí něco dát.“

„A co?“

Stowe otevřel tašku, kterou měl u sebe, a vytáhl z ní balíček v silném hnědém papíru. „Obraz. Něco jako doplněk k tomu, který si tenkrát koupila. Říkal jsem si, že to bude ta první i ta poslední věc.“

„Určitě vás to ranilo. Musel jste mít zlost.“

Zavrtěl hlavou a oči se mu znovu zalily slzami. „Miloval jsem ji. Věděl jsem, že je vdaná a že má dítě. Nikdy mi nelhala. Nikdy nic neslibovala. A...“ Dlouze se nadechl. „Věděl jsem, že i ona mě miluje. Nemohla se mnou být, ale milovala mě. Kdybych ji nepožádal, aby sem dnes večer přišla...“

Rozvzlykal se a Eva se podívala na utěšitelku Peabodyovou.

„Marlone.“ Peabodyová si k němu přisedla. „Nemůžete se z toho vinit, ale možná nám dokážete pomoci. Věděl ještě někdo, že se tu dnes večer máte setkat?“

„Ne. Byli jsme opatrní. Náš vztah... byl soukromý. Byl...“ Otrel si tváře. „Byl jenom pro nás. Manželovi řekla, že půjde do fitka. Že si tam zacvičí. Občas to dělávala, takže nešlo o nic nezvyklého. Nikomu by nevykládala, že půjde sem. Ani já jsem to nikomu neřekl.“

„Jak jste spolu komunikovali?“

„Jenom textovkami.“

„Kdy jste byli spolu naposledy, když to mezi vámi ukončila?“

„Minulý týden. Přišla za mnou do bytu a řekla mi to. Naposledy jsme se pomilovali. A dnes jsem dodělal ten obraz, a tak jsem jí napsal a požádal ji, aby přišla sem. Že jí dám dárek. Že mi to pomůže při loučení.“

„Když jste se sešli, všiml jste si, že by jí nebo vám oběma někdo věnoval nadměrnou pozornost?“

„Ne. Tohle je báječné místo. Vždycky jsem si tady připadal v bezpečí.“

„A když k vám chodila do bytu?“ vmísila se do řeči Eva. „Všiml jste si někdy někoho před domem? Kohokoliv, z koho byste měl špatný pocit?“

„Ne. Mám malý byt přímo ve Village, nad galerií. Pracuju tam, vystavuju a trochu učím. Mohla chodit jen jednou týdně, někdy dvakrát, ale většinou jednou, když byl její syn s chůvou nebo u kamaráda. Vždycky jsme měli jenom hodinu, možná dvě. O to víc jsme se milovali. Věděli jsme, že máme málo času.“

„Naznačila někdy, že se cítí ohrožená?“

„Ne, ne. Bože, to ne.“

„Hádala se s manželem?“

Marlon Stowe si nepřítomně přejel prsty přes oči. „Ani ne, o ničem takovém nikdy nemluvila. Manžel se zajímal spíš o podnikání a o vnější dojem. O to, jak jim to spolu sluší, na jaké společenské akce půjdou. Chtěla se vrátit do Toskánska a vzít si chlapce s sebou. Začít tam nový společný život. Snili jsme o tom, i když jsme věděli, že to je jenom sen.“

Podal obraz Evě. „Vezmete si ho? Nemůžu se na něj dívat. Nechci ho. Je to příliš bolestné.“

„Peabodyová, dejte panu Stowemu stvrzenku. Musíme obraz zařadit mezi důkazy.“

„Já ho nechci.“ Stowe se opět rozplakal. „Nemůžu ho prodat. Prostě si ho nechte.“

„To nesmíme. Ale něco vymyslíme. Detektiv Peabodyová vám dá stvrzenku a zapíše si vaše kontaktní informace.“

Eva si všimla Roarkea a podala obraz Peabodyové. „Potom můžete jít. Potřebujete někam odvézt?“

„Ne, ne. Půjdu pěšky.“

„Upřímnou soustrast, pane Stowe. Pokud vás napadne něco, co by mohlo pomoci při vyšetřování, zavolejte mi nebo se spojte s detektivem Peabodyovou.“

Eva vstala a rychle přešla k Roarkeovi. „Co se děje?“ zeptala se. „Zlobíš se. A hodně.“

Vzal ji za loket. „Projdeme se.“

„Nemůžu jen tak...“

„Pojď se mnou.“ Zesílil sevření, aby ji odvedl z místa činu. „Lorcan Cobbe,“ řekl. „Měla bys ho prověřit. Zním ho z Dublinu – byl o tři nebo čtyři, možná o pět let starší než já.“

„Jeden z tvých kamarádů?“

„Vůbec ne.“ Odvedl ji ze světla a zastavil se ve stínu. „Pracoval pro mého otce, a jelikož neměl talent na krádeže, zato značné nadání ke krutostem, staral se o vymáhání a zastrašování – pomáhal s vybíráním výpalného. To všechno ti někdy povím podrobněji, ale měla bys ho prověřit. A dát si na něj pozor.“ Položil jí dlaň na rameno. „Velký pozor, Evo.“

„Proč?“

„Kdyby mohl, ve vteřině by mě sejmul, ale ještě víc by se mu líbilo zabít toho, na kom mi záleží. Je to zabiják, a vždycky byl.“

„A tys ho viděl tady na místě činu.“

„Zahlídl jsem ho. Postaral se o to. Jo, schválně se mi ukázal, parchant.“ Roarke se znovu rozhlédl po parku, ale věděl, že dnes v noci už ten obličej neuvidí.

„Říkám ti, že nepotřebuju vidět, jak zapichuje nůž do té ženy, abych věděl, že to byl on. Je to vrah, kterého hledáš.“

„Proč by ji zabíjel? Nemohl vědět, že tady budeš ty.“

„To pro něho byla jenom šťastná náhoda. Zabíjí, Evo. Pro potěšení a za peníze. Pracuje hlavně v Evropě, ale řekl bych, že tohle nebude jeho první zakázka ve Státech. Nevím sice o tom, že by už někdy pracovní přijel do New Yorku, a myslím, že bych se o tom doslechl – ale teď tu je.“

Eva vstřebávala manželova slova. Bylo vzácné vidět ho rozrušeného – nejen rozzlobeného, ale i rozrušeného –, a tak brala varování vážně.

„Popiš mi ho, jak jsi ho viděl dnes večer.“

„Zhruba sto osmdesát centimetrů, statná postava se širokými rameny, světle hnědé vlasy upravené do účesu, co bys označila za pánský drdol. Světlá pleť, hladce oholený. Černé kalhoty a košile, červená bunda. Stoupl si pěkně pod lampu, abych ho viděl, a díval se přímo na mě. Usmíval se.“

Pohlídl ji po pažích. „Víš, co pro mě znamená. A pokud to náhodou neví, dá si tu práci, aby to zjistil.“

„Proč nenávidí konkrétně tebe?“

„Konkrétně mě? Tvrdil, že je nemanželský syn Patricka Roarkea, a jelikož je starší než já, prohlášoval se za jeho prvorozeného.“

„A byl?“

„Není to pravděpodobné, jenomže vyloučit to asi nemůžu. Moc tomu nevěřím, protože ho můj otec měl mnohem radši než mě, takže kdyby byl jeho krev, vzal by ho nejspíš k sobě. Což teď ale není podstatné. Rozhodně nebyl jen tak náhodou v parku, kde někdo vykuchal bohatou ženu. Párání břich,

podřezávání krků a vyvrhování vnitřností jsou oblíbené kratochvíle Lorcana Cobbea.“

„Dobře, proklepnu ho. Vyhlásím po něm pátrání.“

Než stačila něco namítnout, vzal její obličej do dlaní. „Buď opatrná. Hodně opatrná.“

„Jasně,“ odpověděla, protože to Roarke potřeboval slyšet. „A to samé platí pro tebe.“

„Mě se nepokusí rovnou odpravit – to by nebyla správná zábava. Musím se spojit s několika lidmi.“

„Snad abychom si o tom promluvili podrobněji.“

„Taky že promluvíme. Máš tady auto.“ Ukázal k oblouku. „Uvidíme se doma.“

Eva ho provázela pohledem a uvědomila si, že si dělá starosti, protože si je dělal on.

Manželství, pomyslela si. *Úplně člověka změni.*

„Poručíku.“ McNab k ní došel houpavou chůzí, až se mu dlouhý ohon blond vlasů kymácel ze strany na stranu. „Mám disky bezpečnostních kamer. Už jsem se díval na záběry vraždy.“

„Máme tu vraždu natočenou?“

„Jo a ne. Řekl bych, že vrah znal úhly, pod kterejma ho zabíraj kamery, a neukázal jim obličej. Vidíme, jak přichází oběť, pak se objeví postava – vypadá to na chlapa, zhruba sto osmdesát centáků a devadesát kilo, černý kalhoty, černá obnošená mikina. Stoupl si jí do cesty. Vidíme ho zezadu, takže se nedá poznat věk ani rasa a nemůžeme si bejt jistý ani pohlavím.“

McNab se ohlédl na zaměstnance márnice, kteří právě zapínali tělo do pytle, a na uchu se mu zatřpytila řádka barevných kroužků. „Ruce měl v kapsách a skloněnou hlavu. Šel rovně, ale najednou jí zastoupil cestu. Zastavila se. Je vidět, jak trhl pravou rukou nahoru a zas ji stáhl. Pak šel dál a ona se odpotácela ještě několik kroků. Vidíte plno krve, ještě než padla na zem. Pak k ní přiběhli nějaký dva lidi. Jeden ji otočil na záda. A začal křik. Tou dobou už byl vrah mimo záběr.“

„Odvezte ty disky na ústředí a projděte je ještě jednou. Potřebuju kopie. Všech záběrů, ze všech úhlů.“

„Máte je mít. Musel na ni čekat, Dallasová. To, jak proti ní vyrazil... Vypadalo to cílevědomě, chápete? Nebyla to náhodná oběť, vůbec to nepůsobí náhodně.“

McNab se sice oblékal jako cirkusový klaun, ale Eva věděla, že na jeho policajtské instinkty je spolehnoutí.

„Nemyslím si, že to byla náhodná vražda. Peabodyová?“ řekla, když se k nim připojila kolegyně.

„Několik lidí jsem vyslechla sama a mluvila jsem se dvěma strážníky, kteří vyslechli další. Většina si ničeho nevyšmla, dokud oběť nepadla, ale dva uvádějí, že viděli, jak se od ní vzdaluje muž v černé mikině. Žádný popis kromě té mikiny – obnošené, a odhadu, že šlo o muže.“

„To odpovídá záběrům z bezpečnostních kamer. McNabe, až budete procházet ty disky, hledejte muže o výšce a hmotnosti, jakou jste popsal. Běloch kolem čtyřicítky, světle hnědé vlasy s takovým tím pánským drdolem, v červené bundě. Označte záběry, na kterých se objeví.“

„Dobře. Je podezřelej?“

„Vypadá to na něj. Jmenuje se Lorcan Cobbe, pochází z Dublinu. Roarke ho zahlédl v davu a poznal ho. Je to profík.“

„Jestli zatím zůstanu s váma, můžu začít s prohlídkou na přenosným kompu,“ nabídl McNab.

„Výborně. Začněte. Peabodyová, ověřte manžela oběti, Jorgeho Tweena. Pojedeme ho informovat o manželčině smrti.“

„Jestli to byla nájemná vražda...“, začala Peabodyová.

„Hlavním podezřelým je manžel,“ doplnila Eva.

U chodníku na ni čekalo auto, přesně jak Roarke říkal. Nastoupila a chvíli jen tak seděla. „Prověříme Cobbea a vyhlásíme po něm pátrání, ale nejdřív se podíváme na manžela, když už za ním jedeme.“

Peabodyová se posadila vedle Evy a nijak diskrétně si zula večírkové boty, McNab si nastoupil dozadu. „Tweenovi je dvačtyřicet a dělá viceprezidenta pro distribuci ve společnosti Modesto. Pracuje pro něj šestnáct let. Čistý trestní rejstřík. S Gallou Modestovou se oženil před šesti lety – pro oba jde o první a jediné manželství. Mají čtyřletého syna Angela.“

Eva nastartovala a rozjela se k nedalekému sídlu Modestové a Tweena.

„Bydlení v New Yorku si koupili před pěti lety. Tween pracuje v newyorské pobočce. Jeho majetek se odhaduje na necelých devět milionů.“

„Její je víc než desetinásobný,“ vzpomněla si Eva. „To je další pěkný motiv, návrh k manželčině aférce.“

„Ukončila ji,“ namítla Peabodyová, ale Eva jen zavrtěla hlavou.

„Měla milence a navíc, pokud si Stowe něco nenalhává, se zamilovala. Kromě toho, zorganizovat nájemnou vraždu chvíli trvá. A že byste ji pak stornovala, protože se manželka přestala stýkat s milencem? Víte to vůbec? Přiznala se vám? Pochybuju. Každopádně, co jí brání, aby si to rozmyslela, vrátila se ke svému malířskému amantovi, sbalila kopec peněz a přestěhovala se do Itálie?“

Eva se vmáčkla na volné místo u chodníku poblíž cíle a Peabodyová si zdráhavě znovu nazula boty.

„Já zůstanu tady,“ ozval se McNab zezadu. „Zvlášť jestli si můžu dát limošku z AutoChefa.“

„Jen si dejte.“

McNab připojil podmanivý úsměv. „Třeba tam máte i nějaký čipsy.“

„Já nevím, co v AutoChefu je.“ Eva vystoupila a nechala McNaba, ať to zjistí.

Když vykročily po chodníku, Peabodyová nedokázala potlačit úšklebek – zbývalo jim urazit půl bloku.

„Proč máte tyhle idiotské boty?“

„Jsou moc pěkné! Šli jsme si zatancovat – měli jsme rande s tancem. Na rande s tancem potřebujete pěkné boty. Nevěděla jsem, že se z nich stane i pracovní obuv.“ Peabodyová potichu zasténala. „A mučí mě.“

„Zatněte zuby.“

„Takhle to vypadá, když je zatínám. Takže Roarke znal toho Cobbea už v Irsku?“

„V Dublinu, zamlada. Zjistím víc podrobností, ale Cobbe se Roarkeovi ukázal schválně. Chtěl, aby ho viděl. Roarke tvrdí, že Cobbe je zabiják – povahou i profesí. Zjistím víc podrobností,“ zopakovala Eva, zastavila se před cílovým domem a zvedla hlavu, aby si o něm udělala obrázek.

Třípodlažní budova z bíle omítnutých cihel, elegantní a neokázale půvabná. Na bezpečnostním systému svítila světle zelená kontrolka, ale světla po obou stranách vchodu se nerozzářila.

Světla, co by někoho vítala při návratu domů.

Okna byla tmavá, takže nikdo nečekal na ženu, která už se nikdy nevrátí. Z truhlíků na oknech po obou stranách vchodu přetékal květiny.

Když Eva vycházela po schodech, zachytila jemnou, nasládlou vůni. Zavonila.

Členové domácnosti už se uložili na noc. Nadiktujte, prosím, své jméno a kontaktní informace. Pokud jde o naléhavou záležitost...

„Newyorská policie,“ skočila Eva počítači do řeči a zvedla odznak. „Řekni Jorgu Tweenovi, že s ním potřebuje mluvit policie.“

Uvedte, prosím, povahu své naléhavé záležitosti.

„Tvoje obvody budou potřebovat naléhavou opravu, jestli se pan Tween nedozví, že má u dveří newyorskou policii. Oskenuj ten zatracený odznak a informuj ho.“

Po odznaku přejelo světlo skeneru.

Vaše totožnost byla ověřena, poručku Evo Dallasová.

Počkejte, prosím.

„Tyhle mizerný krámy nesnáším.“

„Taky je máte. Však víte, u brány a na...“

„To neznamená, že je nemůžu nesnášet. Nikde se nesvítí,“ dodala Eva. „Manželka jde do fitka a nevrátí se... řekněme za hodinu. Copak byste jen tak zhasla a šla spát?“

„Je to divné,“ souhlasila Peabodyová. „I kdybyste se na sebe zlobili, není to namístě. Přinejmenším venkovní světla by měla zůstat zapnutá, když je někdo venku. Kdo je zhasne?“

„Člověk, který nikoho nečeká. Je to jenom taková drobnost. Taková maličká drobnost.“

V domě se rozzářilo světlo a zalilo pestrobarevné květiny v truhlících. Zcvakaly zámky.

Dveře otevřela zhruba padesátiletá žena v tmavomodrém županu a obličejem rámovaným tmavými vlasy. V hnědých očích měla obavy.

„Jste od policie.“

„Ano, madam.“ Eva opět zvedla odznak. „Potřebujeme mluvit s panem Tweenem.“

„Ano? Bezpečnostní systém informoval mě. Jsem hospodyně. Promiňte, pojdte dál.“

Měla italský přízvuk a bosé nohy s nehty nalakovanými rudým lakem.

Po obou stranách vchodu stály úzké stolky s vysokými vázami, v kterých byly štíhlé nachové květiny. Všechno se odrazilo ve vysokých zrcadlech. Dlažba na podlaze měla barvu zlatého písku.

„Můžete se posadit tady v salonku,“ řekla hospodyně a mávla rukou. „Daly byste si kávu? Čaj?“

„Není třeba. Prozradíte nám svoje jméno?“

„Samozřejmě. Jsem Elena Rinaldiová, hospodyně. Posadte se, prosím. Probudím pana Tweena. On a paní Modestová spí. Je hodně pozdě.“

„Paní Rinaldiová, kdy jste naposledy viděla pana Tweena nebo paní Modestovou, případně kdy jste s nimi naposledy mluvila?“

„Ach... Myslím, že večer kolem deváté. Ano, kolem deváté, než jsem šla na noc do svého pokoje. Posadte se, prosím,“ zopakovala a odešla.

„Před odchodem Modestové,“ zahučela Peabodyová.

„Jo.“ Eva se rozhlédla po místnosti, kterou podle jejího odhadu zdejší obyvatelé označovali za přední salonek.

I tady byly květiny – někdo je tu měl rád.

Pokoj vyzařoval formální atmosféru: krémové pohovky, výrazně modrá křesla, stoly se zlatým leskem. Další zlato ve zdobném rámu velkého oválného zrcadla nad krbem z bílého mramoru, jehož římsu teď na jaře zdobily květiny a svíčky.

Obrazy zachycovaly italské výjevy. Střechy z červených tašek, bílé domy a velké kupole katedrál, zvlněné kopce a statky. Eva poznala Toskánsko, protože tam sama byla. Stejně jako Španělské schody v Římě.

Přistoupila k obrazu toskánské krajiny – kopce, vysoké štíhlé stromy, vinnice s fialovými hrozny a cesta klikatící se k domku se světle růžovou omítkou, před nímž bujně rostly květiny.

Přečetla si jméno malíře v rohu.

M. Stowe

„Pěkně namalované,“ poznamenala Peabodyová. „Ten druhý jsem poslala na ústředí, pořad zabalený. Vy jste tam byla, vidíte?“

„Jo.“

„Vážně to tam vypadá takhle?“

„Jo, vypadá. Je to její pokoj. Tohle je její místnost.“

„Proč myslíte?“

„Je formální a elegantní. Ty květiny, obrazy – obzvlášť tenhle. A podívejte se na fotky.“ Eva kývla bradou. „Na jedné je syn, na druhé zase syn spolu s ní. Manžel nikde. Tohle bude nejspíš její rodina, ale opět bez něj. Výzdoba je ženská.“

Peabodyová se zamračeně rozhlédla. „Máte pravdu. Celé to působí žensky. Ne holčičkovsky, ale žensky.“

„A tablet na stole před židlí naproti Stoweově obrazu, vidíte? Mohla tam sedat, číst si nebo pracovat, a když zvedla oči, měla před nimi ten obraz. Mohla myslet na milence. Vzpomínat na domov. Je to společná místnost,“ dodala Eva. „Ale hlavně je její.“

Když uslyšela kroky, otočila se, aby se seznámila s Jorgem Tweenem.

Přeložil Zdík Dušek